

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 174.

Sjette Sessions anden Samling.

58de Møde.

Tredagen d. 16te Marts Aften Kl. 7.

(Forts.)

Sammerich (fortsat): Jeg maa ganske tiltræde Udvalgets Betænkning, som falder det en uklog og farlig Fremgangsmaade. Det var formeget, hvis det kun var beregnet paa en Ovrerrumpling i en Haandevending af nogle Folk, som en underordnet Befalingsmand, der saldt paa at sætte sig i Besiddelse af Sjælland, kastede i Land. Det var forlidt, hvis det var beregnet paa at afslaae et alvorligt meent fjendtligt Angreb. Men det var affurak Hof til, især ved den Maade, hvorpaa Sagen dreves, at vække Mistro hos de Magter, der beherskede Bandene rundt omkring os. Det er indrømmet, at det, at man begyndte at ruste, vækte Mistro hos de vestlige Magter; jo mere Rustningerne dreves med Hemmelighedsfuldhed, jo mere man undgik at bringe dem paa Dmrale her i Salen, desto mere maatte Mistroen nødvendigviis stige hos dem, som allerede saae med mistroiske Øine. Den Aabenhed derimod, hvormed Rustningen dreves i Sverrig, var paafaldende og tjente i Forening med andre Ting sikkert til at afvæbne al Mistanke. Jeg synes, at vore Rustninger, saaledes betragtede, vise sig som en stor politisk Uklogskab. Jeg veed, at paa den politiske Bægttsaal er en Uklogskab værre end en Uret, og jeg kan ikke komme bort fra den Tanke, at selv den, der var allergunstigst stemt for Østen, ikke vilde have gjort sig skyldig i en saadan Uklogskab at samle en langstra tilstrækkelig Styrke, men en Styrke, der dog var stor nok

til at vække Mistro, hvis der ikke havde luret en anden Hensigt i Baggrunden. Det forekommer mig, at hele Ministeriets Fremgangsmaade giver os Anledning til at antage, at dette virkelig var Tilfældet, at det nemlig tragtede vor Frihed efter Livet. Dette anseer jeg for en afgjort Sag — idetmindste staaer det saaledes for Folkets Bevidsthed —, og jeg kan ikke skildre det astraadte Ministeriums Fremgangsmaade bedre, end med de Ord, en dansk Konge har brugt for over 300 Aar siden paa en dansk Rigsdag om lignende Oligarker: „den Frihed, de unde os, den kunde en Flue flyve bort med paa sin Bag“. Det tragtede vor Frihed efter Livet, det vilde med eet Pennestrøg berøve os vor Grundlov, det vilde true med Grundlovens Forbehold, og paa den Maade tvinge os til den fornædrende Handling, selv at decretere vor Friheds Undergang, og, hvis vi ikke gjorde det, ja, saa vilde det tage den (Hør! Hør!). Det vidste og stode paa, at det havde med et godlidende og taalmodigt Folk at bestille, der kunde døie Meget, men det vidste tillige, at det dog var muligt, det kunde gaae forvidt for dette Folk. Derfor maatte det holde en betydelig væbnet Styrke, derfor blev Sjælland saa stærkt besat — saaledes staaer det idetmindste for mig, jeg kan ikke vise den Tanke bort fra mig —, derfor blev Kjøbenhavn holdt besat, og det navnlig af Tropper fra Landsdele, der ikke hørte under Grundlovens Omraade. Der traf i denne Henseende en Omstændighed, der forekommer mig at være meget mærkelig. Ikke mange Dage, før en vis bekendt Forordning blev udstedt, blev der forespurgt, hvor lang Tid man brugte for at staffe en Bataillon fra Roeskilde til Kjøbenhavn; man fik til Svar: „40 Mi-